
 TRAVESSADA VILANOVA - CANIGO

BIBLIOTECA
 ARXIU

 2ª ETAPA : SITGES - OLESA DE BONESVALLS

 18 d'octubre de 1987 - 17,430 km - 150 participants

Fracassat l'intent, en l'anterior sortida, de conquerir la blanca Subur, avui la tropa adarronina opta per provar sort en altres contrades i així continuem endavant, camí d'Olesa de Bonesvalls (Oleseta).

Som també molts els participants: en comptem 150 (i un gos). De moment invadim la sala de venda de bitllets de la RENFE i el "semi" que surt a les set "o'clock" del matí queda ple a sobreixir.

Arribats a Sitges, esperem uns minuts l'arribada del tren que ens ve al darrera, per si de cas apareix algun tocaradà, i quina és la nostra sorpresa quan veiem, dintre d'un tren gairebé buit, la coneguda figura d'en Joan Virella, que avui prefereix arribar-se a Granollers en lloc de venir amb nosaltres. Comprovat que no ens deixem ningú, comencem l'etapa d'avui, 18 d'octubre de 1987, a la plaça de l'Estació de Sitges. (Ens mengem el trajecte del Vinyet a l'estació).

Un cop passat el pas subterrani, enfilem camí dels Capellans amunt fins a enllaçar amb l'antic camí de la Fita, que seguim una estona. A la nostra dreta veiem el Corral d'en Barbeta, emparentats amb els Virella, i més al fons, el Mas d'en Puig.

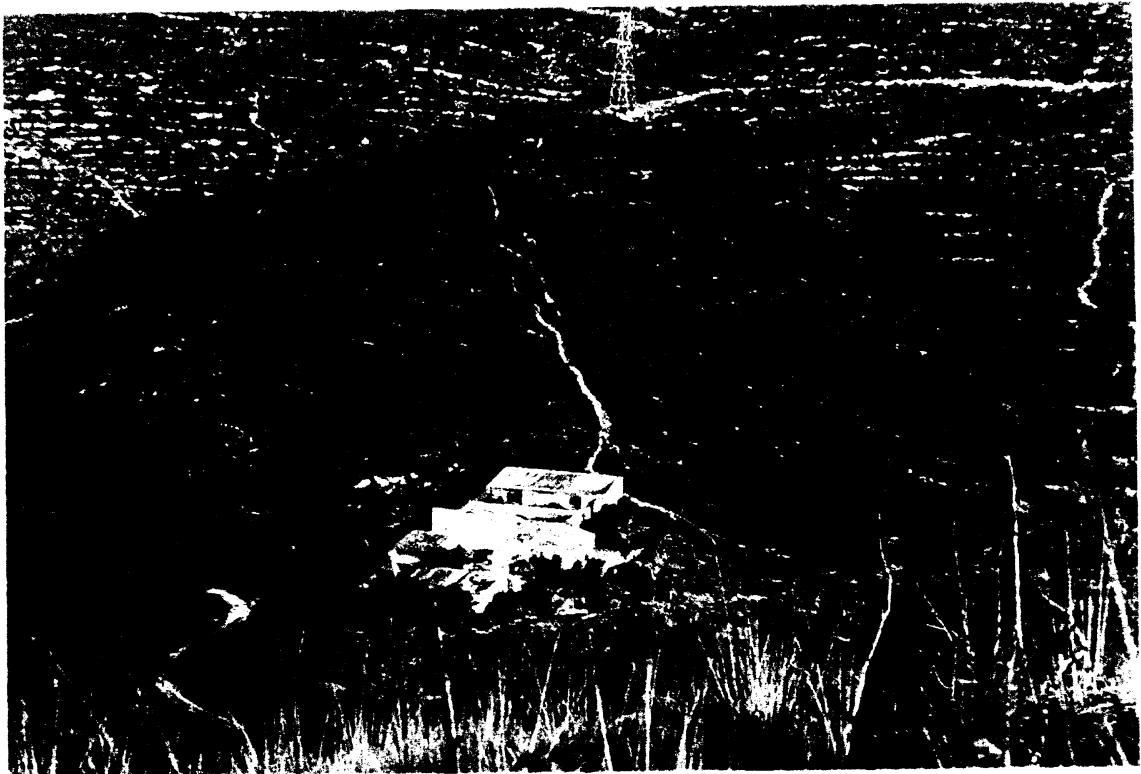
Com dèiem també a l'anterior ressenya, prescindim de donar extenses referències dels masos i llogarrets que anirem trobant en el nostre recorregut, ja que comptem d'entrada amb un molt ben documentat recull d'aquesta etapa, elaborat amb rigor gairebé científic, obra avui de l'Agustí Poch. (Ja veieu, doncs, que a més de "rondinaire", el xicot és força eficient).

SIG

AET

Al cap d'uns tres quarts d'hora de caminar, arribem al capdamunt de la pujada (195 m), en un ampli coll des d'on podem gaudir d'una magnífica panoràmica de Sitges i el seu entorn. El dia, també força asolellat com l'anterior, acompanya a embellir-ho. Seguim endavant fins arribar al Mas del Coll de l'Entreforc, situat a la drecera de la Pota de Cavall. La visió resulta kafkiana: El mas, propietat de Can Marcé de Jafra, ja fa temps abandonat, presenta un estat deplorable. Hi trobem un guarda que diu que vigila el foc i les maleses dels caçadors. Està còmodament instal·lat al costat de l'habitatge ruïnós en una poltrona; un parell de gossos i quatre llaunes de cervesa li fan companyia. Encetem conversa amb ell uns breus moments i el deixem per continuar endavant pel dit senderó de Pota de Cavall.

Quan ens trobem a dalt del coll del mateix nom, a 220 m, tenim una bona vista del massís del Garraf. Divisem també els coneguts Pic de l'Àliga, Montgrós i Talaia.

Passem pel costat d'unes fites que ens indiquen la separació del termes de Sant Pere de Ribes i Olivella. Més endavant, al capdamunt de la capçalera d'una fondalada, podem divisar Vilanova i la seva plana.

Començarà ara una notable davallada en direcció al Maset de Baix (que veiem a la foto del full anterior). Creuem la riera de Jafra i la remuntem per l'altre vessant de muntanya, fins a fer cap, poc després, al Maset de Dalt, on fem parada i fonda a fi i efecte d'esmorzar.

Mentre descansem arriben en Voltà i els Orriols-Caba, que s'hi han afegit a darrera hora. (L'amic Voltà creia que la sortida començava al Vinyet. N'hi ha de cànids, oi?).

Després d'haver esmorzat i recuperades les forces, abandonem el Maset de Dalt i comencem la llarga pujada del camí de Sagrament (no us sona ja a penitència ?) fins al Coll de la Llebrete, a 232 m, on trobem una cruïlla de camins...

Presentades, moments abans, algunes queixes a l'organització en quant al poc control i guia dels grups que queden endarrerits, el Salvador Butí, el nom ja ho indica, s'ha ofert per a salvar la situació, i amb aquesta intenció es col·loca dins la corrua de gent cap a la meitat. Però no compta, ai, las!, en com són d'atabaladores algunes dones (no volem donar noms per a no ferir sensibilitats) i el pobre, que va rodejat d'unes quantes,

perd la carta de navegar i, arribat a dita cruïlla, torça a l'esquerra en compte de fer-ho a la dreta, camí de Can Lloses. Sort de l'Alfred Contreras, que sempre va de cotxe-escombria vigilant i animant la seva nombrosa mainada, que li fa un crit i el torna al bon camí abans que el desastre hagués estat total...

El camí planeja una estona i ens permet de veure l'agrupament de cases del Mas Bargalló i la Masia Liona, que formen un pintoresc paisatge. Com a fons, el Montmell, el Montagut i, més propers, el Pic de l'Àliga, el Montgrós. El panorama que ens envolta és totalment garrafenc i ens fa recordar les nostres primeres sortides a la muntanya.

El conjunt format pel Mas Bargalló i la Masia Liona

Passat un revolt del camí veiem, davant nostre, al peu del Puig de la Mola, la masia de Can Grau. Ens hi anem acostant. Mentre, podem observar els vestigis de les roderes dels carros que passaren per aquí fa molts anys. El paisatge ara és certament entristidor. Terrenys calcinats pels freqüents incendis que trigaran anys a revifar-se.

Arribem a Can Grau
del Cabrafig, una no
table masia del s.XIV
actualment abandonada
i que fou adquirida
per la Diputació l'any
passat. Aquí fem un al
tre reagrupament de la
nombrosa colla que
anem. Vist de lluny
sembla totalment un
aplec.

Deixem instants més
tard can Grau i agafem
un camí pujador en di-
recció a un turonet on
hi ha un oratori. Da-
vant d'aquest encetem
un seguit d'especula-
cions sobre qui repre-
senta la imatge "natu

ralista" i arribem a la conclusió que és, o bé Sant Roc del Pi
Gloriós, o bé Sant Rusinyol, Pare dels Sitgetans.

Tot anant per aquests paratges, descobrim, a banda i ban-
da del camí, encara que comptats, els saborosos fruits de l'ar-
boçar, cireretes de pastor que la Tina ja s'imagina col·locadetes
a la cistella (aquella dels bolets, recordeu?). També hi trobem
"pa de llop" i altres curiositats d'aquestes contrades.

Arribem poc després a la cota més alta de l'etapa d'a-
vui (390 m).

Travessem tot seguit el fondal de Santa Susanna i des-
prés baixem pel fondal de l'Esquerrà fins a fer cap al davant de
la boca d'aquest conegut avenc, el més fondo del massís del Gar-
raf. Són aproximadament les 11,30 h. Vora la boca de l'avenc, al

peu d'una grossa alzina, veiem els pitons per clavar els claus que assegurin la baixada i restes del carbur que empren els es-peleòlegs per a les seves exploracions.

Descansem una breu estona als voltants de l'avenc pro-
curant no acostar-nos massa a la seva boca. Després continuem pel
camí, aigües avall de la riera de l'Esquerrà, i més tard ens n'a-
llunyem.

Anem a fer cap a un altre fondal i a un altre llit de dife-
rent riera, la de Sapalla. Hi són ben evidents els efectes de les
riuades de fa pocs dies. Sense haver-ho vist s'endevina com anava
d'ample i la força de l'aigua, ja que les herbes es veuen comple-
tament llises, pentinades, i grossos rocs arrossegats.

Passada una petita pica per a recollida d'aigües on lle-
gim una inscripció, deixem el llit de la riera de Begues i anem
enfilant-nos paral·les a ella. Comencem a veure camps de cultiu i
vinyes on treballen segurament reparant els danys causats pels
aiguats. Divisem a l'altra banda de la riera Can Cart Nou i ja
ben aviat ens apareix el barri de l'Hospital d'Olesa. Ja ens acos-
tem al final de l'etapa. Tot caminant, continuem pensant en l'e-
fecte que devia produir la riera de Begues amb aquells aiguats,
ja que d'ampla n'és un bon tros i els senyals d'allà on va arri-
bar l'aigua es veuen arran dels marges que ara ens queden damunt
els nostres caps.

Són tres quarts d'una quan els ressagats entrem al bar-
ri de l'Hospital d'Olesa de Bonesvalls. Hi entrem per un carreró
de la dreta tocant les parets de l'antic Hospital de Cervelló,
del 1262, un dels pocs hospitals medievals conservats gairebé in-
tegrament, segons ens diu el dossier de l'Agustí.

Just al bell mig del pont que travessa l'ampla riera de
Begues en el seu aiguabarreig amb la d'Oleseta, un senyor del po-
ble ens dóna conversa i ens parla de les últimes riuades i d'unes
anteriors, encara més fortes.

Anem a sortir a la carretera de Gavà a Avinyonet. La
creuem i, seguint per la pista d'entrada al poble d'Olesa, hi ar-

ribem finalment concentrant-nos tota la nombrosa colla a un bar proper, on ben segur avui fan més diners que el dia de la festa major. Amb la set que portem després de 18 km a peu...

Allà ens esperen dos autocars del Monnic que ens traslladen a casa i així arribem a Vilanova just a l'hora d'entaular-se a dinar, cadascú a casa seva, és clar. Durant el trajecte es parla de la propera sortida que sembla que anirà de panellets i castanyes. Fins Tots-Sants, doncs, i que, a més dels Sants, i si guem tots!.

Acostant-nos al barri de l'Hospital d'Oleseta